XXXIII. Jahresbericht

über das n.-ö.

Landes-Real- & Ober-Gymnasium

in Baden bei Wien

für das Schuljahr 1895/6.

Inhalt:

1. De tmesi quae vulgo dicitur in Iliade et Odyssea Homeri, von Dr. Theodor Zachl.
2. Schulnachrichten, mitgetheilt vom Director.

BADEN 1896.

Verlag des n.-ö. Landes-Real- und Obergymnasiums.
Druck von Johann Wladarz, vormals H. Haase, in Baden.

De tmesi quae vulgo dicitur in Iliade et Odyssea Homeri.

Non eram nescius, cum ad hanc quaestiunculam scribendam accederem, plerosque viros doctos hodie de tmesi quae dicitur in eadem mecum esse sententia. Satis sit hic eorum mentionem facere, quae de ea re in praefatione Iliadis a Cauero editae paragrapho septima exposita sunt. At tamen sunt, quibus haec a grammaticis Graecis profecta ratio explicationis per tmesin etiam nunc placeat, putantes, factum esse, ut adverbia, quae iam coaluissent cum verbo atque unum tamquam cum eo essent corpus, prout poetae luberet, iterum ab eo dissolverentur. Hanc explicationis rationem ex recentioribus inprimis C. A. J. Hoffmann amplexus est tribus quaestiunculis (cf. Die Tmesis in der Ilias. 1.—3. Abthlg. Gymn.-Progr., Lüneburg 1858, 59, 60), ex quibus nonnulla cum in alios libros tum in copiosissimum illud lexicon Homericum Ebelingii fluxerunt, ubi in vocula *ἀμφί* haec quam protuli tmesis definitio legitur. Quamobrem nobis non supervacaneum esse videbatur, de hac re quaestione denuo instituta clarius atque certius, si poterimus, demonstrare, voculas illas verbis additas, in Iliade et Odyssea re vera esse adverbia eamque consuetudinem dicendi non in poetae licentia sed in vivido vulgi usu esse positam. Cuius rei quaestiunculam hoc modo instituere decrevimus, ut primum rem universe, hoc est, ex variis partibus pertentaremus, tum ex ratione grammatica atque significatione vocabulorum in eam inquireremus, denique ostenderemus, quae ratio tmesis inter Iliadem Odysseamque et cetera carmina epica intercederet.

Ac primum non nemini diremptio praepositionis res ad vim orationi afferendam atque vigorem efficacissima esse videatur, ut fere W. Piersonem de ea re iudicare videmus. Confer, quae is de tmesis usu apud poetas lyricos, elegiacos, tragicos exposuit in mus. Rhen. 1857, p. 90 sqq., 260 qq., 379 sqq. Quaeritur, utrum Homerus pari modo tmesi sit usus necne. Ad quam rem illustrandam quamquam permulta possunt exempla afferri, ex quibus id,

quod quaeritur, aperte appareat, tamen me in proferenda sola ea, quae ex his exemplis colligitur re, contineam necesse est, praesertim cum eiusmodi exempla sine ulla opera in qualibet carminum pagina inveniantur. Haec est igitur rei summa, ab Homero nusquam eo quo diximus consilio tmesin usurpatam esse. Neque ad alium eventum perveniet, si qui quaerat, num forte Homerus ad personas denotandas tmesi usus sit. Namque deorum dominorumque dicendi ratio in Iliade et Odyssea plane est eadem atque hominum servorumque. Quid mirum? Quantum enim interfuit inter domini et servi eruditionem aetate illa? Homerus sane nec voluit nec potuit personas hoc modo denotare.

Neque eo consilio — ut ex plurimis exemplis, quae tamen inopia loci non enumerabimus — poetam tmesi usum esse videmus, ut legibus metricis repugnantia verba composita in versus inducere posset; magna enim talium verborum pars nisi per tmesin non legitur, quae tamen paucis exceptis ut *περινίπτω* *Ω* 419, *περιφεύγω* *M* 322, *περιλείπω* *T* 230, *περιτρέπω* *κ* 469, *παραπήγνυμι* *Γ* 135, *διατέμνω* *P* 522, 618, *ι* 291, *σ* 339 salva arte metrica potuerant versibus includi, et his ipsis quidem formis, quibus poetae singulis locis opus erat.

Ceterum in magnas salebras incideremus, si omnibus locis, quibus dirempta verba esse videantur, re vera de tmesi cogitare vellemus, cum plura fuisse Homeri aetate verba composita concedere nos necesse esset quam temporibus posterioribus. Etenim in adverbio *ἀμφί* solo posteriore aetate testimoniis utique carerent composita haec: *ἀμφαΐσσομαι*, *ἀμφιφράζομαι*, *ἀμφικοναβέω*, *ἀμφανακηκίω*, *ἀμφιστέφω*, *ἀμφεύω*, *ἀμφοπτάω*, *ἀμφαφύσσω*. Ac praeterea, qui factum est, ut in iis ipsis adverbiis, quae localem habent significationem ut *ἀφμί*, *περί*, *ἐν*, *ὑπό*, *διά*, plurima verba inveniantur, quae nisi seiuncta ab adverbiis illis non legantur, idque minime repugnante arte metrica? Nonne hae voculae quasi domo secum attulisse videntur vim naturae suae retinendae atque conservandae? Quid est, quod exstent quaedam verba in Iliade et Odyssea, quae semper sint in tmesi quae dicitur posita, cum ea posteriore aetate composita sint verba, ut *ἀποβάλλειν* compositum h. Merc. 380 exstat; *ἐξονομάζειν* h. Merc. 59; (huius quidem loci lectio dubia est; cf. A. Gemoll in editione hymnorum Homeric. p. 203 sq.). *ἐπικαίω* h. Apol. 491, 509. *καταταννύω* (pro *τείνω*) h. VII 34; *κατεέργνυμι* h. Merc. 356; *κατακρεμάννυμι* h. XXVII 16. Quid est, quod verba quaedam in Homero ab adverbiis seiuncta,

hoc est in tmesi quam dicimus posita, inveniantur, quae compositis tanquam praelata esse videantur? ut *καταχέω*. Et legitur quidem hoc verbum cum nomine *δάκρυ* coniunctum, sed multo saepius in eadem locutione diremptum invenies: *κατὰ δάκρυ χέουσα* cf. *Α* 413, *Γ* 142, *Ζ* 496, *Σ* 94, 428; *Ζ* 459, *δ* 556, *κ* 201, 409, 570; *λ* 5, 460; *μ* 12, *χ* 447 quibus locis formae tantum participii variantur. *Κατείβειν δάκρυ* legimus *φ* 86; med. *Ω* 794; saepius tamen leges *κατὰ δάκρυ εἴβεις*, ut *Π* 11, *Τ* 323, *λ* 391, *π* 332, *ω* 234, 280, quibus locis formae tantum verbi variantur. *Καταλείπειν* variis cum rebus obiectis coniunctum est, at saepius tamen in locutionibus similibus adverbium a verbo seiunctum legitur. *Καθέζομαι* legimus *Α* 405, 536; *Ω* 126; contra diremptum praeter *Η* 58 in versu illo notissimo: *ἦ τοι δ' γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη*, quos locos omnes hic enumerari sane nihil attinet. *Ἀποκείρειν (χαίτην)* legis tantum *Ψ* 141 in genere medio; contra *ἀπό .... κείρειν* in genere activo *Κ* 456 *(τένοντε)*, *Ξ* 466 *(τένοντε)*; *Ν* 546, 548 *(φλέβα)*. *Ἀποτάμνειν* compositum legimus semel tantum *Θ* 87 *ἵπποιο παρηορίας*; contra diremptum saepius: *Γ* 292 *στομάχους*; *Ε* 292 *γλῶσσαν*; *Τ* 266 *στόμαχον*, *Χ* 328 (lectio dubia est), *Ψ* 867 *μήρινθον*, *χ* 475 *ῥῖνάς τε καὶ οὔατα*, *σ* 86 *ῥῖνα*. *Ἀπολούομαι* compositum invenitur semel tantum *ζ* 219 *ἅλμην ὤμοιν*; contra diremptum saepius: *Ξ* 7 *βρότον αἱματόεντα* *Ψ* 41 *Σ* 345. *Ἀποδύω* significans: exuo quem re et med. exuo me re *Δ* 532, *Σ* 83 *τεύχεα*, *ε* 343 *εἵματα ταῦτα*; contra adverbium a verbo seiunctum legimus: *Β* 261 *φίλα εἵματα*, *Ε* 435, *Ν* 182, *Χ* 125 *τεύχεα*. *Ἐξαιρεῖσθαι* coniunctum cum rebus obiectis *θυμόν, ψυχήν, φρένας* quamquam octies legitur, at tamen in locutione eadem saepius diremptum ut; *Ε* 317, 346; *Λ* 381, *Μ* 150, *Φ* 112, *ρ* 236, *υ* 62; *Σ* 311, *Ι* 377; praeterea cum aliis rebus obiectis significatione eadem: *ζ* 140 *δέος*, *κ* 363 *κάματον*, *λ* 20 *μῆλα*, *μ* 123 *φῶτας*, *Δ* 116 *ἰόν*, *Λ* 696 *ἀγέλην*. Haec eadem ratio, ne singulis locis enumerandis nimium moremur lectores, intercedit etiam inter haec verba et composita et in tmesi quam dicunt posita: *Καταπίπτω, ἀμφιέννυμι, ἀναβαίνω, ἀνίστημι, ἀφαιρεῖσθαι, ἐντιθέναι, καταβάλλω, ἐμποιέω*. Et talia in poetae licentia esse posita quis putet? Nobis quidem locutiones tales firmae quaedam verborum iuncturae esse videntur, antiquitus usu tritae, quibus poeta ob eam causam saepius quam verbis compositis usus est. Quae sententia etiam magis formulis quibusdam comprobatur, dico versibus, qui vocibus aut semper iisdem aut paululum immutatis

recurrunt, ut: *Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ' ἀνά θ' ἱστιά λευκὰ πέτασσαν* *Α* 480, cf. *κ* 506, *δ* 783, *θ* 54. *Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι* *ι* 178, 562; *λ* 637, *μ* 145, *ο* 548. *Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν* *Α* 465, *Β* 428, *γ* 462, *μ* 365, *ξ* 430, cf. *ξ* 75, *Ι* 210.

Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα etc. *Α* 481, cf. *β* 427.

Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν *Ζ* 253, 406; *Ξ* 232, *Σ* 384, 423, *Τ* 7.

Κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν in versu exeunte *Α* 25, 326, 379; *Π* 199, cf. *ψ* 349.

Ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες in versu exeunte *Ω* 722, 746; *Τ* 301, *Χ* 515, cf. *Τ* 338, *Χ* 429, *Ω* 776.

Ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι in versu exeunte *Α* 233; *Ι* 132, 274; *ν* 229, cf. *Φ* 373, *Ψ* 42.

Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν locis plurimis.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχή in versu exeunte *Ψ* 65, *ω* 20, *λ* 84, 90, 387, 467; cf. *μ* 427, *σ* 1, *λ* 152.

Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω in versu ineunte *Α* 204, 233, *Β* 257, *β* 187, *ρ* 229, *σ* 82, *τ* 167; cf. *δ* 376, *ο* 318, *ω* 265, 324.

Ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν in versu exeunte et in Iliade et in Odyssea locis plurimis.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδήτυος ἐξ ἔρον ἕντο, denique illa: *καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν* et *μετὰ μῦθον ἔειπεν* in versu exeunte.

In huius modi formulis, quae, ut ita dicam, ob rigorem quendam antiquitus traditae, non ab Homero fictae esse videntur, non solum vera exstant adverbia, sed etiam id ex iis non minus quam ex aliis rebus — ut ex praepositionum et verborum compositorum usu late patente atque ex ea re, quod nonnullis locis in similibus locutionibus (cf. p. 3) pro verbo in tmesi quam dicunt posito compositum irrepsisse videtur — effici cogique posse putamus, eam quam tmesin dicimus rationem dicendi iam Homeri aetate senescere coepisse; et ob hanc ipsam causam nobis quidem non verisimile esse videtur, a poeta, ubi luberet, veram esse tmesin, hoc est compositi verbi diremptionem, admissam.

Cum prima huius quaestiunculae parte id egimus, ut variis momentis allatis rem ex partibus quam poteramus plurimis pertentaremus, hac altera, num ex ratione artis grammaticae et vi notioneque verborum possit in Iliade et Odyssea de vera tmesi cogitari videbimus. In ea re omnes quos tractabimus locos in tria

genera dispertiemus atque id, quod cuiusque generis proprium est, suo loco notabimus.

Ac primum eos proferemus locos, quibus inter verbum in tmesi quae dicitur positum et idem verbum cum praepositione coniunctum notionis locutionisque similitudo quaedam intercedit ut Σ 203 sq. *ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα* (ubi pro *ἀμφί* falso Syr. *αὐτάρ* scribit).

φ 433 *ἀμφὶ δὲ χεῖρα φ. βάλεν ἔγχει*, *η* 142 *ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς*, *ψ* 207 sq. *ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆι.*

His locis nemo de tmesi potest cogitare; namque et tenuis est verbi compositi usus et vis atque locutio eius plane est ab locis supra adscriptis diversa, ut exempla demonstrant haec: *ψ* 192 *τῷ* (scil. *θάμνῳ ἐλαίης*) *δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον.* *P* 742 *κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες* (scil. *ἡμίονι*). *Ψ* 97 *μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους τεταρπώμεθα γόοιο.*

Potius agnosces notionis similitudinem, si locos, quibus verbum simplex cum praepositione est coniunctum, cum illis contuleris ut: *δ* 245 *σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών*, *ξ* 341 *ἀμφὶ δέ με ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα*, *E* 722 *κύκλα ἀμφ' ὀχέεσσι* et saepius, quibus etiam conferendae sunt locutiones similes eiusdem verbi simplicis cum praepositionibus aliis coniuncti.

Y 150 *ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισι ἕσαντο.* Tmesis statui non potest; namque ut omittam, quod in Iliade compositum omnino non invenitur (exstat aliquotiens in Odyssea), nusquam dicitur, quod sciam, nec in genere activo nec in medio *ἀμφιέννυμαί τινί τι.* cf. *ε* 167, 264; *σ* 361, *ο* 369, *ψ* 131, 142; et tamen haec eadem verbi compositi conformatio debebat alicubi inveniri, si recte posset de tmesi cogitari. At propius ad locutionem verbi ab adverbio dirempti accedit simplex cum praepositione coniunctum ut *K* 177 *ὃ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα λέοντος*, et sic saepius cum praepositione *περί* vel soli dativo adiunctum legitur ut *τ* 72, *ψ* 115, *T* 223, *O* 308.

K 257 = 261 *ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν.* *ν* 431 sq. *ἀμφὶ δὲ δέρμα πάντεσσι μελέεσσι παλαιὸν θῆκε.* Quamquam verbum compositum duobus tantum exstat locis (*K* 271 *κυνέη ἀμφιτιθεῖσα*, *φ* 431 *ἀμφέθετο ξίφος*) nec ob eam rem satis certe videtur de locis illis adscriptis posse iudicari, tamen non habemus, cur de tmesi cogitemus. Namque cum compositi notio mihi non ea esse videatur, quae est verbi cum adverbio positi, simplicis verbi locutio

cum praepositione coniuncti plane est eadem, ut facile sentiet quisque exemplis inter se collatis: *K* 34 *τοῦ δ' εὗρε ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα, K* 149 *O* 479 *χ* 122 *ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, ϑ* 416 *ἀμφ' ὤμοισι ξίφος θέτο.* Quid igitur tmesis est statuenda?

Λ 811 sq. *κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς.* Exstat compositum locis duobus. *Δ* 149 *ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς* (quem quidem versum Ariston. spurium habet) et *E* 870 *δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς.* Et vides aliam esse constructionem compositi atque verbi cum adverbio positi et plane diversam eorum rationem; namque nulla vis in compositi praepositione esse videtur, ut illud *ἐξ* additum significat, cum in adverbio illo *κατά* tanta sit, ut casus nominis ei possit addi. Accedit, quod locutio verbi ab adverbio dirempti plane quadrat ad locutionem simplicis cum praepositione coniuncti ut ex his apparet exemplis: *P* 438 *δάκρυα θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε. Λ* 452 *ποταμοὶ κὰτ' ὄρεσφι ῥέοντες.*

Π 123 *τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ, Ψ* 765 *κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀυτμένα 'Οδυσσεύς.*

Quamquam eadem est notio atque constructio compositi cf. *Ψ* 282 *ὅ σφωιν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον χαίτων κατέχευε,* tamen non de tmesi sed de adverbio praepositionis vi praedito cogitabimus, praesertim cum in hac sententia similibus verbi simplicis constructionibus non mediocriter confirmemur; legimus enim *Y* 321 *αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν, ψ* 156 *αὐτὰρ κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολλὸ κάλλος Ἀθήνη. E* 696, *Π* 344, *Σ* 24, *ω* 317 *κόνιν χεύατο κὰκ κεφαλῆς,* cf. *E* 659, *N* 580, *X* 466, *ϑ* 85.

δ 223 *οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν.*

μ 252 *ἰχθύσι τοῖς ὀλιγοῖσι δόλον κατὰ εἴδατα βαλών.*

δ 198 *κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.*

δ 358 *ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐίσας ἐς πόντον βάλλουσιν.*

Etiam his quattuor locis fieri non potest, ut tmesis recte statuatur; namque prioribus locis duobus alia est verbi et constructio et notio atque verbi compositi; sonat enim hoc: deicere, deturbare *O* 357 sq. *Φοῖβος Ἀ. ῥ. ὄχθας καπέτοιο β. ποσσὶν ἐρείπων ἐς μέσσον κατέβαλλε, ζ* 172 *νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων;* sensu mitiore *Θ* 249 *πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ π. κάββαλε νεβρόν. M* 206 *μέσσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ (δράκοντα). I* 206 *αὐτὰρ ὅ γε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. E* 343 *ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. ρ* 302 *οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.* Significat denique destruere *B* 414, prosternere *B* 692. Nusquam

igitur videmus compositum soli genetivo adiunctum, quamquam id per se fieri potest, nusquam caret loco, qui indicat, quo sit referenda verbi actio; accedit, quod pari modo pro *κατά . . . . βάλλειν δάκρυ παρειῶν* dicitur etiam *ἀπό . . . . βάλλειν δάκρυ παρειῶν*, quo loco tamen tmesis propterea accipi non potest, quod compositum *ἀποβάλλειν* neo in Iliade nec in Odyssea legitur, cum simplex aut cum eodem adverbio *ἀπό* aut saepius cum praepositione coniunctum inveniatur ut *δ* 198 et *δ* 414 *δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε.* Quod vero posteriore demum aetate (cf. h. Merc. 380 verbum) compositum *ἀποβάλλειν* deprehendimus, nostram sententiam ea re etiam magis confirmari putamus. Et hac eadem de causa duobus locis posterioribus, dico *δ* 198 et *δ* 358, de tmesi cogitari non potest; deest enim compositum.

φ 119 *ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.* Nullo loco constructio compositi *ἀποτίθημι* est ea, qua opus est ad tmesin comprobandam; quam ob rem tmesis loco adscripto accipi non potest. Idem valet de *θ* 149 *σκέδασον δ' ἀπὸ μήδεα θυμοῦ*, nisi quod hic praeterea locutio simplicis verbi *σκεδαννύναι* cum praepositione coniuncti haec eadem est, quam in verbo cum adverbio posito invenimus. cf. *Υ* 341 *αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλύν.*

Β 43 *περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος*, *Σ* 479 *περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν*, *Λ* 454 *περὶ πτέρα πυκνὰ βαλόντες*, *λ* 211 *φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε*, *Κ* 544, *ε* 231 *περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ*, *κ* 261 *περὶ μὲν ξίφος ἀ. ὤμοιιν βαλόμην.*

His locis tmesin statuere velle, res sine dubio magnae est difficultatis. Nam equidem vix duos possum locos compositi verbi afferre, qui hic nobis sint respiciendi; sunt enim *χ* 466 *πεῖσμα μεγάλης περίβαλλε θόλοιο* et *χ* 148 *ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα;* at hi quoque duo loci — ut omittam, constructionem compositi loco priore ad constructionem verbi in tmesi quam dicunt positi non quadrare — nobis minime tales esse videntur, ut notionem locutionemque eorum plane esse eandem putemus atque verbi locis supra adscriptis; cuius rationi optime congruit locutio simplicis aut cum praepositione *περί* coniuncti ut *ξ* 311 *χεῖρας περὶ γούνασι βάλλειν* aut saepius notione eadem cum vocula *ἀμφί* ut *φ* 223, *Ν* 36, *δ* 245. Ob eandem causam, dico ob notionis dissimilitudinem, etiam his locis *β* 3, *δ* 308, *υ* 125 *περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ* tmesis recte accipi non potest; namque compositum, quod semel tantum exstat *γ* 205 *ἐμοὶ θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν* significatione translata est usurpatum, sonans impertio, suppedito, praebeo.

Α 245, *β* 80 ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Aut praepositio esse potest cf. *Χ* 64 καὶ νήπια τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ aut adverbium praepositionis vi praeditum, quod propter collocationem voculae ποτί nobis quidem magis probatur; nullo tamen modo tmesis accipi potest, cum notio compositi verbi plane sit diversa atque aliena a significatione verbi cum adverbio positi. Sonat enim compositum 1) mitto lucem, collustro *Η* 421, *τ* 433 ἠέλιος νέον προςέβαλλεν ἀρούρας. Medium transl. attingo „treffe", castigo *Ε* 879.

Ω 467 λίσσεο καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. Hoc loco propter significationis dissimilitudinem fieri non potest, ut tmesis statuatur; namque cum compositum de corporis motu sit dictum, cf. *Δ* 332 ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες Τρώων . . ., loco adscripto illud σύν . . . ὀρίνῃς de animi commotione est intellegendum. Ac praeterea in significationem verbi in tmesi quae dicitur positi plane cadit significatio verbi simplicis, cf. *Δ* 208, *δ* 366, *ο* 486, *Ξ* 459, *ϱ* 150, *ω* 318, cum a compositi notione abhorrere videatur; equidem simplex nullo loco eadem significatione positum video qua compositum. — *ω* 498 ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον. Alia est verbi compositi constructio, quod nisi accusativo soli adiunctum nusquam legitur; at similiter atque loco adscripto invenitur simplex cum praepositionibus coniunctum locis his: *χ* 201 τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, *Ψ* 131 ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον, *Κ* 254. *Δ* 222 οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν.

Ξ 449 τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ. De tmesi cogitari non potest; nusquam enim compositum dativo adiunctum vim habet: opem alicui ferre, sed aut „supervenio" ut *Υ* 91, *Μ* 200, 218, *Θ* 488, cf. *Ι* 474, *λ* 200, *μ* 311, *ε* 472, aut „aggredior", ut *Κ* 485, cf. *Ο* 630. Simplicis vero notio eadem dativo soli adiuncti exemplis sat multis potest comprobari: *Σ* 381 οἱ ἔγγυθεν ἦλθε Θέτις, cf. *Σ* 16, *Υ* 330, *ϑ* 62, 261, 471, *ϱ* 71, *Ε* 275.

Neque meliorem causam habet tmesis *Φ* 374 = *Υ* 315 μή ποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. Legimus enim compositum verbum duobus locis: *Θ* 365 τῷ ἐπαλεξήσουσαν et *Λ* 428 τῷ ἐπαλεξήσων significans: opem ferre, cum in tmesi quae dicitur positum sonet: propulsare aliquid ab aliquo. Contra saepissime notione eadem legimus simplex, ut *κ* 288 τοι κρατὸς κακὸν ἦμαρ, *Ι* 374, 674 νήεσσιν πῦρ, *Ι* 251 Δαναοῖσιν κακὸν ἦμαρ, cf. *Ρ* 365, *Φ* 138, 250; *γ* 237, *ν* 319, *Ρ* 153, *Τ* 30, *δ* 167.

Pergemus in exemplis enumerandis et afferemus nunc eos locos, quibus simplex locutione eadem, qua verbum cum adverbio positum, non invenitur. Cuius generis sunt hi loci:

K 535 *ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει.*

Hoc loco de tmesi cogitari diversa compositi verbi locutio vetat, de qua iam p. 7. actum est.

T 366 sq. *ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος.* Hoc loco propter compositi verbi dissimilitudinem significationis tmesis recte accipi non potest; sonat enim hoc: induor aliquid *B*42 *ἔνδυνε χιτῶνα,* cf. *K* 21, 131 *ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.*

E 416 *καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ.* Hic quamquam notio constructioque verbi compositi tmesi accipiendae non repugnat — nam quod nusquam compositum verbum rei obiectae in casu genetivo adiungitur, nullius sane est momenti, cum id facile fieri possit, ut ex similis verbi constructione apparet *σ* 219 *ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι* — tamen eadem re minime impedimur, quominus loco adscripto verbum simplex cum adverbio coniunctum accipiamus, quod nobis veram tmesis condicionem in carmiusbus Homeri respicientibus magis probatur. — Facilius atque certius iudicari potest de *Δ* 77 *τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται.* Nusquam enim compositum *ἀφίημι* exstat sensu intransitivo, quo tamen ad tmesin loco citato comprobandam opus est, nec ob eandem causam ullius momenti faciemus *ψ* 240 *δειρῆς οὐκ ἀφίετο πήχεε,* quamquam hoc loco pariter atque *Δ* 77 verbum *ἀφίετο* casui genetivo adiunctum est.

η 220 *ἐκ δέ με πάντων ληθάνει.* Tmesis accipi non potest; namque *ἐκλανθάνειν*, quod semel tantum genere activo exstat, (cf. *B* 600) significat: efficio, ut quis penitus obliviscatur, duplici accusativo adiunctum *(τινά τι)*, cum medium sonans: oblivisci cum genetivo construatur; quod vero in h. Ven. 40 legimus *Ἥρης ἐκλελαθοῦσα* sc. *Δία* nihil ad locum adscriptum pertinet, cum carmen hoc sane posterioris sit aetatis.

Ω 351 *καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.* Et exstat quidem verbum compositum eadem et constructione et significatione, ut *δ* 793 *μιν ἐπήλυθεν ὕπνος*, *κ* 31 *ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε*, *ν* 282. Sed quis dutabit, quin locus, de quo agitur, effictus sit ad exemplar locorum paene innumerabilium, quibus illud *ἐπὶ κνέφας ἦλθεν* formulae habet vim? Hic tantum accusativus *γαῖαν* voculae *ἐπί* supplementum casus additur, quod etiam verbo simplici potuit adiungi. Nihil est igitur, quod de tmesi cogitetur.

Y 168 *περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται.*

Nullus est hic tmesis locus; alia est enim notio atque constructio compositi atque verbi cum adverbio coniuncti; cf. *Ψ* 318 *μή τι ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο*, *ϑ* 102 *ὅσσον περιγιγνόμεϑ' ἄλλων πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε*, *ϑ* 252 *ὅσσον περιγιγνόμεϑ' ἄλλων ναυτιλίῃ*. Est sane *περί* adverbium praepositionis vi praeditum.

ω 11 *πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοάς* .... Compositum verbum duobus exstat locis, quibus intransitive est usurpatum; cf. *δ* 527 *μή ἑ λάϑοι παριών* et *ρ* 233 *καὶ παριὼν ἔνϑορεν ἀφραδίῃσι ἰσχίῳ*. Et ob eam notionis dissimilitudinem et propter voculae *πάρ* collocationem potius de adverbio praepositionis vi praedito cogitabimus.

Veniamus denique ad tertium locorum genus, quorum hoc est proprium, ut verbo cum adverbio coniuncto nec similis simplicis verbi locutio possit conferri nec quodquam nominis supplementum adverbio additum inveniatur; itaque paucis locis exceptis de sola notionis dissimilitudine erit dicendum.

δ 258 *κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.* Alia est notio verbi loco adscripto, alia compositi; sonat enim hoc primum: deducere, ut *E* 26, *Φ* 32 *ἵππους ἐπὶ νῆας. Z* 53 *μιν, υ* 163 *σιάλους*, *λ* 164 *χρειώ με κ. εἰς Ἀίδαο. ω* 100 *ψυχάς*, *τ* 186 *τὸν Κρήτηνδε κ. ἴς ἀνέμοιο.* Deinde in genere medio: ex alto in portum deferor, appellor. *a)* de navibus *γ* 178, *b)* de nautis. Ex hac notione locutioneque compositi satis apparet, eius usum orbem tamquam facere, in quem non cadat sententia verbi eo loco, de quo agitur; nam cum huius sit significatio: una secum ferre, ut fere legimus simplex *Δ* 278 *νέφος ἄγει λαίλαπα πολλήν*, inhaeret composito omnibus locis vis pro se agendi, ducendi.

E 370 *ἐν δὲ λέπαδνα κάλ' ἔβαλεν.*

Ω 787 *ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν ϑέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.*

Ψ 352 *ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο.*

ξ 519 *ἐν δ' οἰων τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.*

His locis quamquam verbi compositi notio tmesi statuendae non officit, at tamen constructio id fieri vetat; nusquam enim compositum caret re obiecta in casu dativo posita (semel tantum *τ* 10 *τί ἔν τινι*), quae, quo sit referenda actio verbi, indicat; quod tamen non congruit simplicis rationi; hic enim iam illud adverbium *ἐν* rei obiectae locum obtinet. Haec eadem etiam de locis *O* 624 *ἐν* (scil. *ὁμίλῳ*) *δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα ϑοῇ ἐν νηὶ πέσῃσιν. Φ* 9 *ἐν* (*ποταμῷ*) *δ' ἔπεσον μεγάλῳ καταγῷ* debent valere; eadem enim est

compositi ἐμπίπτειν significatio, diversa vero eius conformatio. Et legimus quidem semel *Π* 81 sq. νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων ἔμπεσ' ἐπικρατέως (ubi tamen facile exaudiri potest νανσίν); sed hic unus locus quanti est faciendus contra locutionem, quam approbavit usus? In κ 317 ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε et φ 47 ἐν δὲ κληῖδα ἧκε res se habet sic, ut in composito ἐμβάλλειν, de quo paullo supra est actum. Omnibus vero locis, quibus legimus ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς propterea tmesis statuenda non est, quod saepius eadem locutione legitur simplex verbum; cf. *Λ* 205, *Λ* 342, *Υ* 412, *Θ* 358, *Ω* 638, *P* 616, nusquam tamen compositum.

ξ 341 ἐκ μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν. Nullus est tmesis locus; namque — ut omittam versum h. Ven. 165, qui nobis respiciendus non est — alia est in Iliade est Odyssea compositi notio, alia constructio; sonat enim: exuo, depono *Γ* 114 τεύχεα ἐξεδύοντο, ξ 460 ἐκδύς (οἱ χλαῖναν πόροι); ceterum notione: egredior, effugio legitur; duplici accusativo nusquam adiungitur.

Λ 572, 578, γ 164, π 375, 656 ubi legimus illud ἐπί τινι ἧρα φέρειν nulla tmesis potest accipi propter diversam compositi verbi notionem; sonat enim hoc: manus hostiliter inferre, admovere, ut *Λ* 89 σοι, cf. π 438, *T* 261.

Λ 480 ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων, *Ψ* 188 τῷ δ' ἐπὶ κ. νέφος ἤγαγε Φ. Ἀπόλλων, σ 137 οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Propter diversam compositi verbi notionem, quod duobus exstat locis, τ 445, ξ 392, tmesis non est accipienda. Nam quamquam loco altero idem fere sonare videtur, quod verbum cum adverbio coniunctum, cf. τ 445 ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν (scil. κύνας), tamen aliquid inter notionem utriusque verbi interest. Compositum enim loco citato propriam sane habet vim, cum in verbo in tmesi quae dicitur posito, eam potius sentias significationem ac si dicas germanice „jemandem etwas zuschicken", ut fere simplex exstat *Ω* 547 τοὶ πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίονες. Contra loco altero, dico ξ 392 σ' οὐδ' ὀμόσσας περ ἐπήγαγον „adduxerunt eo, ut crederes" significatio compositi plane est alia.

Ψ 112 ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει
Ψ 689 ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειός
Ψ 759 ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεύς

itemque locis γ 176, 471, ξ 104 nemo tmesin recte accipiet, cum ne unum quidem possit exemplum compositi afferri notione ea, quam habet verbum locis adscriptis. Sonat enim compositum aut: incito contra, ut *P* 72 *E* 765 ε 109, 167; translate: immitto η 271;

aut: excito, ut *Υ* 93, cf. *Χ* 204 *χ* 429, aut: impello, ut *Η* 42. Med. aor. sync.: irruo in, ut *Φ* 324.

Ο 567 *ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.* Alia est notio verbi cum adverbio coniuncti, alia compositi. Nam cum illud loco adscripto sonet: aliquem ad pugnam incitare, significat semper compositum verbum aut ex somno aliquem excitare ut *χ* 431, aut expergisci ut *ν* 57, *Κ* 124, *Ξ* 256.

λ 196 *χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.* Et exstat quidem compositum uno loco *Ν* 613 *ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο,* cuius tamen notio cum sit alia atque verbi loco adscripto, tmesis accipi non potest.

Κ 499 *σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι* (scil. *ἵππους*).

Ω 590 *σὺν δ' ἕταιροι ἤειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.*

Nullus est tmesis locus, sive in versu *Κ* 499 illud *ἤειρεν* a verbo *εἴρω* sive a verbo *ἀείρω* vis derivare; namque nec *συνείρω* nec *συναείρω* composita usquam exstant in Homero; quod vero *Ο* 680 nonnulli Spitznerum secuti legunt *συναείρεται*, cum vulgo scribatur *συναγείρεται,* certum tmesis statuendae documentum sane non est. Contra *ω* 165 *σὺν μὲν Τηλεμάχῳ τεύχε' ἀείρας*, *σύν* mea quidem sententia praepositio est.

Κ 42 *κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.*

Est vis verbi compositi intransitiva, sonans: cohaereo; cf. *Δ* 133, *Υ* 415, 478 cum loco adscripto notio verbi sane sit transitiva; nullus est igitur tmesis locus.

ξ 296 *ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι.*

Ne hoc quidem loco propter diversam compositi verbi notionem tmesis recte potest accipi. Sonat enim: convoco *Ζ* 87, cf. *ε* 291. Translate: *a)* congero *Γ* 269; committo pugnam, manus consero *Ξ* 448, *Π* 764, *Ε* 891, *Ξ* 149, *Β* 381, *Τ* 275. An praepositio sit potius accipienda?

Ε 369 = *Ν* 35 *παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ*, *κ* 242 *πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν,* *δ* 41 *πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς.*

Uno tantum loco invenitur verbum compositum *Ι* 322 *ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν,* cuius notio a significatione verbi locis adscriptis sane abhorret plane. Quam ob rem de tmesi non est cogitandum.

Λ 512 *σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων βαινέτω* et 517 *ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων βαῖν'* Tmesi statuendae hoc tantum officere videtur, quod verbum compositum semper dativo adiungitur cf. *Λ* 522 *Ἕκτορι παραβεβαώς* et *Ο* 708 cum locis ad-

scriptis illud adverbium πάρ obiectae rei vice fungi videatur. Contra Γ 262, 312, E 365 aliisque eiusmodi locis verae sunt praepositiones.

I 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ᾽ αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον,

ξ 21 πὰρ δὲ κύνες θήρεσσιν ἐοικότες ἴαυον.

Tmesis non est accipienda; caremus enim locis adscriptis dativo, qui deesse non potest verbo composito. Cf. I 336 τῇ παριαύων.

Φ 52 κάματος δ᾽ ὑπὸ γούνατ᾽ ἐδάμνα

Φ 270 ποταμὸς δ᾽ ὑπὸ γούνατ᾽ ἐδάμνα.

Obstare hic tmesi accipiendae, quam commendat C. A. J. Hoffmann (cf. p. III, p. 1), compositi verbi diversam notionem — sonat enim subigere cf. γ 214, π 95 ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι ἦ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσ᾽ — iam vidit C. Capelle, cf. Lexicon Hom. ed. Ebeling in voce ὑποδάμνημι.

Quid inter ἔκ τοι ἐρέω et ἐξερέω intersit, iam docuit Ameis in appendice ad π 440. Restat, ut omnibus fere locis prolatis et de quaestionis ratione in universum pauca addamus et de rebus quibusdam, quos vix adhuc attigimus, accuratius disseramus. Ac primum omisimus, ut par erat, omnes locos, quibus cum verbo in tmesi quae dicitur posito non potuit conferri compositum. Tum neglecti sunt ii loci, quibus adverbii vis propria tam aperta tamque manifesta erat, ut in dubitationem vocari non possit. Denique eos locos a quaestione excludendos putabamus, quibus inter verbum compositum et idem verbum cum adverbio coniunctum nullum discrimen aut significationis aut constructionis inveniri potuit, ut Α 408, Ο 467, Π 120, Ν 368, δ 525, Μ 35, Σ 311, Ι 377, ζ 140, κ 363, Ψ 399. Τ 159, Ω 442. Ad hos potissimum animum attendamus necesse est. Namque hic iure quaeri potest, quidnam sit causae, cur tot loci sine ulla notionis aut constructionis dissimilitudine inveniantur, cum ex altera parte totidem sint exempla allata, quibus diversitas quaedam in utramque partem manifesta fuerit. Quod ad hunc locum attinet, fieri potuisse puto, ut, cum verbum et adverbium in unum vocabulum coaluissent, non omnes notiones, quas habuisset antea verbum cum adverbio coniunctum etiam in composito asservarentur, sed ut uni alterive composito propria quaedam subiceretur usu significatio et constructio, quae non utique ad pristinam illam vel potius ad pristinas illas notiones verbi simplicis cum adverbio coniuncti quadraret. Contra cum non paucis locis nulla significationis constructionisve diversitas invenitur, cum verba composita ex coniunctione adverbii et verbi

simplicis genita ac facta sint, utique sane rei naturae convenit, quae natura atque ratio inesset in partibus, eandem in compositis quibusdam verbis, ut tulit loquendi usus, asservari et referri; ac fortasse eam notionis constructionisque congruentiam etiam pluribus locis possemus exemplis probare, si totam verborum supellectilem Iliade et Odyssea servatam haberemus. Quod vero omnibus huiusmodi locis — dico iis, quibus inter verbum compositum et simplex cum adverbio positum nullum erat discrimen — non tmesis est accipienda, sed adverbia nondum cum verbis composita, ex magno eorum locorum numero certissime apparet, collata in hac re Iliade et Odyssea cum ceteris carminibus epicis.

Huiusmodi locis qui tamquam in medio sunt inter adverbia et praepositiones, recentissimus quidam linguae status ante partium coniunctionem servatur. Talibus locis ne tum quidem de tmesi est cogitandum, cum attenuata atque infirmata pristina ac propria vi adverbium in praepositionis usum transisse videtur. Restat, ut de iis locis pauca addamus, qui hoc habuerunt proprium atque comune, (cf. p. 5 usque ad p. 9) ut inter verbum simplex cum praepositione coniunctum et idem verbum in tmesi quae dicitur positum maior similitudo notionis et locutionis esset quam inter verbum compositum et idem verbum in tmesi quam dicunt positum. Quod his locis non de praepositionibus cogitavimus, sed de adverbiis praepositionum vi praeditis et collocatione harum vocularum et vi quadam sumus adducti, quam facile sentit lector quisque.

Veniamus nunc ad tertiam quaestiunculae partem, qua nobis quaerere proposuimus, utrum in ceteris carminibus epicis, dico in poëmatibus, quae Hesiodi nomine feruntur et in hymnis Homericis iis locis, quibus adverbia et verba seiuncte sunt posita, haec ratio dicendi ex vivido vulgi usu sit deprompta an potius ad exemplar Homeri reddita esse videatur. Quod hoc modo faciemus, ut in singulis adverbiis litterarum ordine quo facilius — id quod quoque loco sit notabile lectori occurrat — aut similes locos Iliadis et Odysseae similibus ceterorum carminum epicorum opponamus, aut quae ad rem illustrandam erunt dicenda, dicamus.

Secutus sum in exemplis proferendis et adscribendis in Iliade editionem A. Rzachii, in Odyssea editionem Caueri, in hymnis Homericis ed. E. Abel, in carminibus Hesiodi editionem A. Rzachii. Praeterea omnes locos, qui ad tmesin quam dicunt pertinent, in carm. Hesiodi ipse collegi, in ceteris poematibus eos ex lexico Ebelingii deprompsi.

Ἀμφί

adverbium cum verbis coniunctum legitur in Iliade et Odyssea: centies sexies. *Α* 414, 419, 482 nostra quidem sententia sunt praepositiones.

In Hesiodi carminibus decies: Theog. 190, 194, 554, 578, 693, 694, 726, 778, 839, 855.

In hymnis vulgo Homericis appellatis novem locis paulo infra adscriptis.

Theog. 190 sq. *ἀμφὶ δὲ λευκὸς ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο.*	Re similia leguntur in Homero *Υ* 168 *περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται. Χ* 149 *ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίγνεται αὐτῆς* (scil. *πηγῆς*). *λ* 600 *κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.*
554 *χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ δέ μιν χόλος ἵκετο θυμόν.*	Affert nobis memoriam versus *Λ* 466 *ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ἵκετ' αὐτή.*
693 sq. *ἀμφὶ δὲ γαῖα ἐσμαράγιζε καιομένη* et 839 *ἀμφὶ δὲ γαῖα σμερδαλέον κονάβησε.*	*κ* 398 *ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβιζε*, cf. *ρ* 451. *ἀμφὶ δὲ πέτρη δεινὸν ἐβεβρύχει μ* 241, cf. etiam *ε* 411. *ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν Β* 333, *Π* 276.
578 *ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε.*	*Κ* 257 *ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν. Λ* 654 *ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων*, cf. *υ* 431.
694 *λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μέγαλ' ἄσπετος ὕλη.*	Homerus *λάσκειν* dicit de aere ut *Ξ* 25 *λάσκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκός* vel de scuto, de ossibus adverbio non addito; praeterea de acuto clamore accipitris *Χ* 141 et de Scyllae latratu *μ* 85. Num Homerus eodem verbo de igne crepitante usus esset, in medio linquamus.
726 *ἀμφὶ δέ μιν νὺξ τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν.*	Verbum *χέω* cum adverbio *ἀμφί* coniunctum saepius in Homero

	legitur, ut *ϑ* 296 *ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο. P* 267 *ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν λαμπρῇσι κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα π. χεῦ.* Compositum *Ψ* 764, *δ* 716.
855 *ἀμφὶ δὲ πάσας ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῦ πελώρου.*	Saepius invenitur in Homero *πρήθω (πυρί) τι* ut *νῆας, ἄστυ, νεκρούς* adverbio *ἐν* addito.
h. Apol. II 120 *ἀμφὶ δὲ νηὸν ἔνασσαν ἀθέσφατα φῦλ' ἀνθρώπων.*	Eodem sensu Homerus hoc verbum nusquam usurpat; namque *δ* 174 *καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν* causative verbum est usurpatum sonans: sedem do.
h. Merc. 49 *ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πραπίδεσσι ἑῇσι.*	Re quidem cum his conferri potest *P* 389 *ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην λαοῖσιν δώῃ τανύειν;* ceterum quod ad locutionem attinet, confer in Homero verbum *τανύω* cum adverbiis *ἐπί* vel *ἐν* coniunctum.
h. Merc. 121 *ὀπτὰ δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισι.*	Legimus similiter scriptum in Homero: *ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν Α* 428, 465, *Ι* 210 etc.
h. Ven. 120 *παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο*, cf. Hes. scut. 204.	*Λ* 36 *ἡ τῇ (ἀσπίδι) ἐπὶ Γοργὼ ἐστεφάνωτο. E* 739 *ἣν (αἰγίδα) περὶ πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται.* cf. *O* 153, *δ* 195. In Homero solum simplex cum praepositione aliqua coniunctum exstat.
h. Cer. 177 *ἤιξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀίσσοντο.*	cf. *I* 509, *O* 266 *ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀίσσονται.*
Cer. 182 *κατὰ κρῆθεν κεκαλυμμένη· ἀμφὶ δὲ πέπλος ῥαδινοῖσι θεᾶς ἐλελίζετο ποσσίν.*	*Φ* 507 *ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε.*
Cer. 276 *γῆρας ἀπωσαμένη· περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο.*	Pariter iuncta inveniuntur adverbia *ἀμφί* et *περί*, *O* 647 *λ* 609, *B* 305, *Φ* 10, *Ψ* 191.

Ceterum Homerus eo verbo nisi de ventis non utitur. Si semel legimus *Φ* 386 *δίχα σφιν θυμὸς ἄητο* spirando ferebatur, quamquam translate usurpatum est, tamen est similis verbi notio atque ceteris locis.

h. VII 33 *ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα καττάνυσαν.*

Utitur Homerus in re eadem locutione: *ἱστία στέλλειν, στέλλεσθαι, μηρύεσθαι* cf. *γ* 11, *π* 353. *Α* 433, *μ* 170. Compositum verbum *καταταvύω* in Homero nusquam exstat.

h. XXVIII 10 *ἀμφὶ δὲ γαῖα σμερδαλέον ἰάχησεν.*

cf. *Α* 481 = *β* 427 *ἀμφὶ δὲ κῦμα σπείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης.*

Ἀνά

adverbium a verbo seiunctum legitur in Iliade et Odyssea sexagies quinquies. Huc non sunt referendi loci, quibus *ἀνά* imperativi vim habet ut *Ζ* 331, *Ι* 247, *Σ* 178, *σ* 13. *Α* 32 *ἄν* cum Rzachio legendum esse puto. Itemque *Ψ* 132 *ἄν* lego cum D. *λ* 4 *ἂν δὲ καί* ubi *ἐν δὲ καί* alii. — In Hesiodi carminibus semel, in hymnis Homericis quater.

Hes. Scut. 246 sq. *ἀθρόον ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι χεῖρας ἔχον μακάρεσσι.*

Eadem locutio in Homeri carminibus in solo composito invenitur ut *Α* 450, *Γ* 275, *Σ* 75, *ν* 355, *ρ* 239, *υ* 97 aliisque locis multis.

h. Apol. II 140 lectio dubia. *ῥῖψα δέ* Abel, *ῥῖψ' ἀνά* Gemoll.

cf. paulo infra.

h. Apol. II 328 *ἐκ δ' ἁλὸς ἠπειρόνδε θοὴν ἀνὰ νῆ' ἐρύσαντο.*

cf. *κ* 403 *νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσατε ἠπειρόνδε. π* 325 *νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν* cf. 359. *Θ* 226, *Λ* 9. Adverbio utique caret locutio haec in Homeri carminibus.

Apol. II 140 *ῥῖψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα καὶ ἔμβαλον εὐρεῖ πόντῳ* et

Π 8 *ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσα ἀνελέσθαι ἀνώγει* et *Π* 10 *δα-*

Cer. 286 *παῖδ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.* — *χρυσέσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται.* Compositum hic solum usurpat Homerus.

h. VII 47 *ἂν δ' ἔστη μεμανῖα· λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρου θῦνεν.* — cf. *B* 100 *ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων ἔστη·* praeterea cf *I* 13, *T* 249, *ξ* 432, *ϑ* 110, *ν* 56, *ω* 422, *ϑ* 118 etc.

Ἀπό

adverbium cum verbo coniunctum legitur in Iliade et Odyssea centies undecies. *Σ* 64 mea quidem sententia praepositio est. *Γ* 292 legi *ἀπό* sic Arist., libri. *X* 328 *ἀπ' ἀσφάραγον* (*ἀποσφάραγον* Apoll. lex 147, 29); *ἀπὸ σφάραγον „τινὲς τῶν παλαιῶν“* teste Eust. 1272, 9.

In Hesiodi carminibus undecies; in hymnis Homericis novies.

Theog. 180 *φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐσσυμένως ἤμησε.* — cf. *φ* 300 *ἀπ' οὔατα νηλέι χαλκῷ ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες.*

Theog. 527 *Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν Ἰαπετιονίδῃ.* — cf. *I* 251 *ὅπως Δαναοῖσι ἀλήξεις κακὸν ἦμαρ.* 347 *νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήιον πῦρ.* cf. *T* 19. Adverbium nusquam additum invenio.

Scut. 67 *χαλκῷ δηιώσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.* cf. 329 et 447. — *E* 435 *Αἰνείαν κτεῖναι καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.* cf. *N* 182 *X* 125. *B* 261 *ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω.*

Scut. 419 *ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε ἀνδροφόνος μελίη.* — *K* 456 *ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε.* cf. *Ξ* 466, *N* 546, 548.

h. Apol. II 352 *ὥστ' ἀπό τ' εὖ ζώειν καὶ ἅμ' ἀνθρώποισιν ὀπάζειν.* — Nihil simile in Homero exstat. Compositum verbum in Thucydide demum invenimus I, 2.

h. Apol. 263 *ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἤματι· τοῦ δ' ἀπὸ πολλαὶ σπινθάρυγες ποτῶντο.* — *Δ* 77 *τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται.*

h. Ven. 224 *ἥβην αἰτῆσαι ξῦσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοιόν.* — *I* 446 *γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβώοντα* (cf. Gemoll ad hunc locum p. 272).

h. Ven. 271 *φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὄζοι.* — cf. *Ξ* 351 *ἀπέπιπτον ἔερσαι, ω* 7 *ἐπεὶ κέτις (νυκτερίς) ἀποπέσῃσιν.* Compositum solum usurpat Homerus.

h. VII 13 *τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμά, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πῖπτον χειρῶν.*

h. Cer. 168 *τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίη.* — cf. *P* 303 = *Δ* 478 *οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε.* Compositum solum usurpat Homerus.

h. Cer. 253 *χείρεσσ' ἀθανάτῃσιν ἀπὸ ἔθεν ἧκε πεδόνδε* (scil. *παῖδα φίλον*). — cf. *E* 343 *ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. Ἀφίημι* uno loco excepto *Δ* 77 semper est in Homero compositum.

Διά

adverbium cum verbo coniunctum legitur in Iliade et Odyssea vicies octies. In Hesiodi carminibus sexies; in hymnis Homericis semel.

Scut. 143 *κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.* — cf. *H* 223 *ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν. Y* 270 *ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων.*

Scut. 364 *παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξα.* cf. 461: *διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξε.* — Alium sensum mihi quidem Homerus huic verbo subicere videtur. Sonat enim in Iliade et Odyssea: tundo, pulso cum, sonitu duro, confringo et plerumque de ossibus dicitur ut *M* 384, *μ* 412 *σὺν ὀστέ' ἄραξεν πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. Ψ* 673 *σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. ε* 426 *σύν τ' ὀστέ' ἀράχθη. ι* 498 *σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς Π* 324 *ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν.* cf. *N* 577. *μ* 422 *ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε. ε* 248 *γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν.* Omnibus his locis notio, quam germanice „schlagen" dicimus, subest, cum duobus illis magis ea, quam „treiben" vocamus requiratur.

Op. et d. 635 *ὅς ποτε καὶ τεῖδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας.* — cf. *δ* 357 *ὅσσον τε νηῦς ἤνυσεν, ο* 294 *ὄφρα νηῦς ἀνύσειε θέουσα*

θαλάσσης ὕδωρ. Simplici solo Homerus in hac locutione utitur, cum compositum, quod unico tantum exstat loco non propriam sed translatem habet significationem; cf. ρ 517 οὔπω κοκότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων. Eadem vero notione, qua loco illo Hesiodeo adscripto — quo de praepositione propter simplicis conformationem non est cogitandum — posteriore demum aetate usurpatum esse videtur. cf. h. Cer. 380; h. Apol. 108.

Theog. 606 ζώει ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται χηρωσταί. — *E* 158 χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

h. Merc. 337 Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι, πολὺν διὰ χῶραν ἀνύσσας. — cf. quae modo dicta sunt ad Op. et d. 635.

h. Merc. 119 lectio plane dubia est. cf. Gemoll in comm. p. 214.

Ἐκ

adverbium cum verbo coniunctum legitur in Iliade et Odyssea ducenties duodecies. *E* 859 cum Rzachio legendum esse puto ἐκ (ἐν δέ *A*). *Λ* 91 ἐν l; (ἄν *A*, ἐκ D γρ. *A*). *Λ* 216 ἐν, (ἐκ CD); ψ 201 ἐν δ'. cf. ed. Caueri p. 184. ζ 167 ἐκ mihi quidem praepositio esse videtur. — In Hesiodi carminibus sexies, in hymnis Homericis decies.

Theog. 194 ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός. — cf. *Λ* 437 = ο 499 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον. γ 11 ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί. cf. δ 785, ι 150, 547; μ 6.

Theog. 688 ἐκ δέ τε πᾶσαν φαῖνε βίην. — Compositum eadem notione *T* 103 ἄνδρα μ. Εἰλείθυια ἐκφανεῖ; simplex θ 499 φανεῖ δ' ἀοιδήν. θ 237 ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν. *Σ* 295.

Scut. 149 ἤ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν. — *Σ* 311 ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Π. Ἀθήνη. *I* 377 ἐκ γάρ εὑ φρένας εἵλετο μ. Ζεύς. cf. ζ 140, κ 363 etc.

Op. et d. 59 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.	Z 471 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
Katal. 54 ἐκ δέ νυ χαῖται ἔρρεον ἐκ κεφαλέων.	cf. N 655 ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε. ι 290 ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε. cf. γ 455.
Κηϋκ. γαμ. 180 Αὐτὰρ ἐπεὶ δαιτὸς μὲν εἴσης ἐξ ἔρον ἕντο.	Effictum sane ad exemplar illud: αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδήτυος ἐξ ἔρον ἕντο.
h. Apol. II 83 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρέσι βάλλεο σῇσι.	Redditum ad exemplum: ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω κ. τ. λ.
h. Apol. I 119 ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε. θεαὶ δ' ὀλόλυξαν ἅπασαι.	cf. T 118 ἐκ δ' ἄγαγεν πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα.
h. Apol. II 311 ἐκ δὲ κτήμαθ' ἕλεσθε καὶ ἔντεα νηὸς εἴσης.	cf. quae paulo supra allata sunt ad Scut. 149.
Apol. II 321 αὐτὰρ ἐπὴν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἧσθε.	cf. ω 489 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο.
Apol. II 327 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.	cf. A 437 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης aliisque locis compluribus.
Apol. II 335 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδήτυος ἐξ ἔρον ἕντο.	cf. A 469 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδήτυος ἐξ ἔρον ἕντο aliisque locis permultis.
Ven. 144 Ἀγχίσην δ' ἔρος εἷλε ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, cf. Ven. 176.	cf. A 361 χειρί τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν aliisque locis permultis.
h. VII 30 ἔκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα.	cf. ad Apol. 83 paulo supra.
h. XIX 35 ἐκ δ' ἐτέλεσσε γάμον θαλερόν, τέκε δ' ἐν μεγάροισιν.	δ 7 τοῖσι δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον. I 493 ὃ μοι οὔ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον.

Ἐν

adverbium cum verbo coniunctum invenitur in Iliade et Odyssea centies sexagies bis. A 309 lego ἐν δ'; sic Aristarch. ἐς δ' libri. Ω 122 lego cum Rzachio ἔνθ' ἄρα (ἐν δ' C γρ. schol. A). A 91 ἐν (ἂν A, ἐκ D γρ. A). A 216 ἐν (ἐκ CD). Y 381 ἐν δ' (ἐνθ' Syr.). ψ 201 ἐν, sic Eustathius et unus ex codicibus; ἐκ δ' ceteri. ι 535, λ 115, ω 410, κ 397, α 381, σ 410, ν 266 mea quidem sententia praepositiones sunt. — In Hesiodi carminibus vicies semel; in hymnis Homericis bis. In Hes. Scuto tota clipei descriptio (v. 154—318) ad exemplar Iliadis sane reddita est; quamobrem

omnes locos, quibus illud *ἐν δέ* invenitur, singulis Homericis non conferemus.

Scut. 343 *ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.*	cf. *Ψ* 399 *ἐν γὰρ Ἀθήνη ἵπποις ἧκε μένος. Π* 291 *ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν.* cf. *Λ* 528, *Π* 729, *Ε* 125.
Scut. 429 *ἐμ μένεος δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ.*	cf. *μ* 417 *ξ* 307 *ἐν δὲ θεείου πλῆτο* (scil. *ναῦς*). *Χ* 312 *μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου. Τ* 117 *μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων.*
Op. et. d. 61 *ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδήν.*	His quamquam similia adferri non possunt, tamen saepissime *ἐν* adverbium cum verbis variisque rebus obiectis coniunctum in Iliade et Odyssea legimus.
Op. et d. 67 *ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον.*	
Op. et d. 77 *ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι ψεύδεα τεῦξε.*	
Fragm. 156. 3 *ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες πολυβοῦται.*	*Ι* 154 *ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες πολυβοῦται.* cf. *Ι* 296.
h. Apol. 52 *θέσθαι τ' ἔνι πίονα νηόν.*	cf. *Ξ* 179 *τίθει δ' ἐνὶ* (scil. *ἑανῷ*) *δαίδαλα πολλά.*
Apol. II 217 *νῆα θοήν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἐσθλοί.*	*η* 291 *ἐν δ' αὐτὴ ἔην εἰκυῖα θεῇσιν. Η* 73 *ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν.*

Ἐπί

adverbium cum verbis coniunctum legitur in Iliade et Odyssea ducenties decies quinquies. *Η* 76 *ἐπί* a voce *μάρτυρος* seiungendum esse puto. *Ι* 187 cum Rzachio *ἐπί* lego, *περὶ δ'* Plutarch. de music. c. 40. *ξ* 117 *ἐπί* praepositio est; Ameis, Faesi *ἐπιμακρόν* scribi volunt, Duentzer *ἐπάϋσαν* legit. Cf. La Roche Z. f. österr. G. 1870, p. 93 et in Od. commentario ad v. 117. *α* 273 Caueri sequor scripturam. In Hesiodi carminibus terdecies, in hymnis Homericis duodevicies. h. Apol. versus 173—176 quos non novit Thucydides, damnavit Ruhnken. h. Apol. 146, ubi Cobetus scribit *μάλιστ' ἐπὶ θυμὸν ἐτέρφθης* potius codicum scripturam *μάλιστ' ἐπιτέρπεαι* (*ἐπιτέρπεο* M) *ἦτορ* sequor, ut similiter est in eodem hymno vers. 204: *οἱ δ' ἐπιτέρπονται θυμόν.* h. X 3 lectio dubia est; utriusque loci hic rationem non habuimus.

Theog. 523 *καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον.*	cf. *μ* 313 *ὦρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον ν. Ζεύς. ε* 385 *ὦρσε δ' ἔπι*

	κραιπνὸν βορέην. cf. ε 366 Μ 252 Ι 539.
Scut. 200 αἰγίδ τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.	cf. Ο 279 ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν. Ρ 356 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο πολλὰ κελεύων. Π 155 Μυρμιδόνας ἐποιχόμενος. cf. Ρ 215.
Scut. 309 ἅρματα κολλήεντ' ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἄυτευν.	cf. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἄυτευον.
Op. et d. 194 μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.	Α 233 ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι. cf. Ι 132, 274. Ψ 42 Φ 373 υ 229.
Op. et d. 264 δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.	cf. Κ 99 αὐτὰρ φυλακῆς ἐπὶ κάγχυ λάθωνται.
Op. et d. 337 ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μήρια καίειν.	Χ 170 πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν. χ 336 Λαέρτης Ὀδυσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηαν. γ 9 θεῷ δ' ἐπὶ μηρί' ἔκαον.
Op. et d. 371 καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.	cf. α 273 θεοὶ δ' ἐπὶ μάρτυροι ἔστων.
Op. et d. 581 πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.	De equis, bubus, mulis sub iugum ducendis Homerus saepissime solum dicit: ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν.
Op. et d. 815 καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι θεῖναι βουσί.	
Op. et d. 434 εἴ χ' ἕτερον ἄξαις, ἕτερόν κ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.	cf. Ω 272 ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον. δ 440 βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ. cf. ξ 520 υ 4.
Op. et d. 529 πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον.	cf. ι 297 καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων.
Op. et d. 797 πρηΰνειν ἐπὶ χεῖρα τιθείς· πεφύλαξο δὲ θυμῷ.	Σ 317 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν.
h. Apol. II 204 Ἦ καὶ ἐπὶ ῥίον ὦσε ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.	cf. Ε 308 ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. Ρ 618 ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε δόρυ.
Apol. II 313 = 331 πῦρ δ' ἐπικαίοντες ἐπί τ' ἄλφιτα λευκὰ θύοντες.	Α 460 κ 520 ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν.
Apol. 253 καὶ δὴ ἐπὶ Κρίσης ταχ' ἐφαίνετο κόλπος ἀπείρων.	Haec locutio ab usu huius verbi apud Homerum abhorrere ma-

gisque usui verbi *φαείνειν* quadrare videtur, quo pariter atque loco adscripto utitur Homerus *P* 650 *ἠέλιος δ' ἐπ-έλαμψε μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη.*

h. Merc. 50 *καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν.*

Homerus semper *ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν.*

Merc. 136 *σῆμα νέης φορῆς· ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀγείρας.*

Θ 507, 547 *ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε.*

h. Ven. 2 *Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσε.*

Saepius huiusmodi locutiones in Homero leguntur ut *Γ* 139 *γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ ἀνδρός.* *Ψ* 14 *μετὰ δέ σφι γόου ἵμερον ὦρσε.* de re venerea *Γ* 446 *Ξ* 328 *με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ* et alias.

Ven. 170 *τῆμος ἄρ' Ἀγχίσῃ μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε.*

β 395 *ἔνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.* *Ω* 445 *τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε δ. Ἀργεϊφόντης.*

Cer. 196 *πηκτὸν ἕδος, καθύπερθε δ' ἐπ' ἀργύφεον βάλε κῶας.*

τ 58 *ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας* *δ* 440 *βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ* *ξ* 520 *ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ,* *υ* 4.

Cer. 217 *τέτλαμεν ἄνθρωποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κεῖται.*

Et compositum tantum in Homero exstat neque vox *ζυγός* sensu eodem quo loco adscripto usquam apud Homerum invenitur. Locus tamen ille fortasse ad exemplar huius: *Z* 458 *κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη* expressus est.

Cer. 214 sq. *ἐπί τοι πρέπει ὄμμασι αἰδὼς καὶ χάρις.*

Compositum solum in Homero exstat; cf. *ω* 252 *οὐδέ τι τοι δούλειον ἐπιπρέπει' εἰσοράασθαι.*

h. VII 23 *αὐτίκα· μηδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε μή τι χολωθείς.*

ι 288 *ἑτάροις ἔπι χεῖρας ἴαλλεν.* *ϑ* 443 *θοῶς δ' ἔπι δεσμὸν ἴηλον* *β* 316 *ὔμμι κακὰς ἔπι χεῖρας ἰήλω.*

h. VII 24 ὄρσῃ ἐπ' ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν.

cf. μ 313 ὦρσεν ἔπι ζαῆν ἄνεμον ν. Ζεύς, ε 385 ὦρσε δ' ἔπι κραιπνὸν βορέην. cf. ε 366 *Μ* 252 *Ι* 539.

h. VII 41 ἄνθεσι τηλεθάων χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει.

Notione intransitiva verbum ὄρνυμι ab Homero nisi cum vocibus personalibus coniunctum non usurpatur. cf. *Ψ* 112, 689, 759 μ 471 ξ 104.

h. XXVII 7 ὑψηλῶν ὀρέων, ἰάχει δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη.

Saepius verbum ἰάχω Homerus cum vocibus personalibus coniungit adverbio ἐπί addito itemque cum nominibus ut κῦμα, ὄχθαι πέτρη.

Κατά

adverbium cum verbis coniunctum legitur in Iliade et Odyssea: ducenties sexies. *Θ* 50 cum Rzachio κατά legendum esse puto (περί D); etiam *Ψ* 341 lego κατά (σύν Julian Or. III, p. 122 d.). *Ψ* 167 cum Rzachio ἔνθα (κατά γρ. schol. *Α* sic dett.). *Ο* 237, 384 *Ν* 737 mea quidem sententia praepositiones sunt. In carminibus Hesiodi duodecies, in hymnis Homericis duodecies assumpto versu h. Merc. 78, quem una cum v. 77 damnavit Hermannus.

Theog. 616 καὶ πολύιδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.

cf. ϑ 317 σφωὲ δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει. *Φ* 63 ἥ τε (γαῖα) κατὰ κρατερόν περ ἐρύξει.

Theog. 716 (πέτρας) πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι Τιτῆνας.

cf. μ 435 sq. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι μακροί τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.

Scut. 243 κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς (γυναῖκες).

cf. β 153 δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειράς (αἰετώ) cf. *Λ* 393.

Scut. 384 καδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας.

Haec eadem locutio quamquam nusquam in Homero invenitur, at tamen verbum βάλλειν adverbio κατά addito variis cum rebus obiectis legitur.

Op. et d. 121 αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε, cf. 140, 156 et Ἀγών 325 ἐνθάδε

Ζ 464 τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει, cui loco addendae sunt similes illae locutiones,

τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει.	quae leguntur *Α* 460 *Ρ* 594 *Π* 325 *γ* 457 *μ* 360 *τ* 507 *ϑ* 92 *ξ* 349 quibus illud *κατά .... καλύπτει* variis cum rebus obiectis coniunctum legitur.
Op. et d. 556 *χρῶτα δὲ μυδαλέον θήῃ, κατά θ' εἵματα δεύσῃ.*	cf. *Ι* 490 *πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα. η* 259 sq. *εἵματα δ' ἀεὶ δάκρυσι δεύεσκον.* cf. *Ι* 570 *Ψ* 15.
Καταλ. 54 *καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν.*	cf. *κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' αὐτμένα δ. Ὀδυσσεύς. σ* 188 *κούρῃ Ἰκαρίου κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.* cf. *λ* 433.
Ἀγών 79 *ὁππότ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα.*	cf. *ι* 6 *ἢ ὅτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα.*
Ἀγών 280 *Ἑρμόνην τ' Ἀσίνην τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας.*	*Β* 560 idem versus legitur.
Apol. II 279 *ἐκβῆτ', οὐδὲ καθ' ὅπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε.*	*Τ* 12 *θεὰ κατὰ τεύχεα ἔθηκεν. Ψ* 851 *κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελεκέας.* cf. *Ψ* 700, 798, 884.
h. Merc. 8 = h. XVIII 8 (pro *ὄφρα* legitur altero loco *εὖτε*). *ὄφρα κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην.*	cf. *ι* 372 *κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει. Β* 699 *τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα. λ* 497 *οὕνεκα μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.* cf. *ι* 6.
Merc. 365 *Ἦτοι ἄρ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο Φ. Ἀπόλλων* et Ven. 30 *καί τε μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἕζετο πῖαρ ἑλοῦσα.*	cf. notissimam illam formulam: *ἤ τοι δγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.*
Ven. 57 *ἔκπαγλος δὲ κατὰ φρένας ἵμερος εἷλεν.*	cf. *ι* 372 *κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει. Λ* 89 *σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ.*
Ven. 156 *ἕρπε μεταστρεφθεῖσα κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα* cf. h. Cer. 194.	cf. *ρ* 302 *οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.*
Ven. 233 *ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν.*	cf. *Ψ* 623 *ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν.*
Ven. 285 *κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' εὐστρώτων λεχέων θόρον.*	*Δ* 79 *κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον (Ἀθήνη).*

Batrach. 188 *κὰδ δ' ἔπεσε πρηνής, ἁπαλὰς δ' ἐκόντισσεν ἔθείρας.* — cf. *Ψ* 727 *κὰδ δ' ἔπεσ' ἐξοπίσω. Λ* 676 *κὰδ δ' ἔπεσεν. Π* 469 *κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών* aliisque similia locis.

Μετά

adverbium cum verbis coniunctum legitur in Iliade et Odyssea: tricies. Omnibus locis, quibus vocula *μετά* cum verbo *εἰπεῖν* coniuncta est ut *Γ* 86 *Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισι ἔειπεν*, pro adverbio illam accepimus, maxime notabili illa locutione commoti, quae speciem formulae cuiusdem refert; artem enim grammaticam in hac re diiudicanda nihil proficere, iam vidit C. Mutzbauer, unus ex auctoribus lexici ab Ebelingio editi (cf. hoc lexicon in vocula *μετά*). In Hesiodi carminibus legitur ter; in hymnis Homericis bis.

Op. et d. 416 *Ζηνὸς ἐρισθενέος. μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρώς.* — *Ν* 279 *τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ.* cf. *Ν* 284 *Ρ* 733 *φ* 412. Simplex verbum in locutione eadem Homerus usurpat.

Theog. 92 *μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι.* — cf. *σ* 2 *μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ.*

Theog. 607 *ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται.* — Nihil simile in Homero invenio.

h. Apol. II 132 *ἠδὲ καὶ ἀγρομένοισι μετ' ἀθανάτοισι ἔειπε.* — *π* 336 *κῆρυξ μέν ῥα μέσῃσι μετὰ δμωῇσι ἔειπεν.*

h. Cer. 441 *ταῖς δὲ μετ' ἄγγελον ἧκε βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεύς.* — Legimus quidem in Iliade similiter *Δ* 48 *μετὰ δ' ἰὸν ἕηκεν Θ* 76 *ἧκε σέλας μετὰ λαόν*, sed nusquam Homerus de nuntio mittendo pariter dicit atque loco adscripto legitur, sed verbum *ἱέναι* aut solum ponit aut casum dativum ei adiungit; cuiusmodi loci sunt: *Δ* 195 *ο* 458 *φ* 21 *Σ* 182 *Δ* 208 *Ω* 375 *Β* 309 *κ* 159 *Θ* 247 *Ω* 315 *Κ* 274.

Παρά

adverbium cum verbis coniunctum invenitur in Iliade et Odyssea sexagies. *γ* 490 lego *οἳ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν* (*ὁ δ' ἄρα ξεινήια*

alii). In Hesiodi carminibus legitur quinquies, in hymnis Homericis semel.

Scut. 195 sq. *παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε ἕστασαν.* 264 *πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει.* 270 *παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν.* — cf. *Δ* 330 *πὰρ δὲ Κεφαλλήνων στίχες ἕστασαν.* *Ε* 112 *πὰρ δὲ στὰς βέλος ὠκὺ ἐξέρυσ' ὤμου* et alia eiusmodi.

Scut. 317 *νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· παρὰ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.* — Nihil simile in Homero invenitur; *κλονεῖσθαι* de piscibus sat audacter dictum esse videtur.

Op. et d. 493 *Πὰρ δ' ἴθι χάλκεον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην.* — cf. *ω* 11 *πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην.*

h. Cer. 377 *ἡ δ' ὀχέων ἐπέβη παρὰ δὲ κρατὸς Ἀργειφόντης,* — cf. *Λ* 512 *σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων βαινέτω* et 517 *αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων βαῖν'.*

Περί

adverbium cum verbis coniunctum legitur in Iliade et Odyssea sexagies novies, omissis iis locis, quibus *περί* idem valet quod *περισσῶς*. *Δ* 538 scribendum esse puto *περὶ κτείνοντο,* quem scribendi modum nescio cur neglexerit Rzachius, cum tamen *Μ* 245 illud idem fecerit contra librorum meliorum auctoritatem. *ω* 143 *κ* 470 quamquam uncis sunt saepti a Cauero, tamen in locis numerandis non sunt omissi. In Hesiodi carminibus legitur quinquies, in hymnis Homericis quater.

Theog. 58 sq. *ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην περὶ δ' ἔτραπον ὧραι μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη.* — *Κ* 469 sq. *ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην περὶ δ' ἔτραπον ὧραι μηνῶν φθινόντων περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη.* cf. *τ* 153.

Theog. 69 *ἀμβροσίῃ μολπῇ. περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα.* — cf. *ι* 395 *περὶ δ' ἴαχε πέτρη.* *Φ* 10 *ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον.* cf. *Τ* 362 *κ* 454.

Theog. 127 *Οὐρανὸν ἀστερόεν θ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι.* — cf. *Ω* 20 *περὶ δ' αἰγίδι πάντα καλύπτειν.* *Ρ* 243 *ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει.*

Scut. 204 *περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι.* — Confer quae dicta sunt ad Ven. 120, p. 16.

h. Apol. I 122 *λεπτῷ νηγατέῳ· περὶ δὲ χρύσεον στρόφον ἧκαν.* — Nullum exemplum par exstat apud Homerum, qui omnino

vocem στρόφος non eadem usurpat notione. Voculam ἀμφί cum verbo ἵημι coniunctam legimus Τ 393 ἀμφὶ λέπαδνα ἕσαν, si quidem ἕσαν a verbo ἵημι est ducendum.

Cer. 276 περί τ' ἀμφί τε κάλος ἄητο. — Vide quae dicta sunt ad h. Cer. 276 p. 16.

h. VI 6 περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν. — cf. ω 59 περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν. cf. Π 670, 680.

h. Apol. II 283 σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. — cf. Λ 89 σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ.

Πρό

adverbium cum verbis coniunctum legitur in Iliade et Odyssea quinquies. Huc enim duos retttuli locos Λ 180 Π 699 qui hoc modo sunt explicandi, ut περὶ pro περισσῶς sit dictum, πρό tamen ad verbum θῦεν referendum. In Hesiodi carminibus legitur semel, in hymnis Homericis nusquam.

Theog. 742 ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλῃ. — Compositum saepius apud Homerum de tempestatibus est dictum, nusquam tamen simplex adverbio addito legitur.

Πρός

adverbium cum verbis coniunctum legitur in Iliade et Odyssea quadragies. De omnibus locis, quibus πρός cum verbo εἰπεῖν coniunctum legimus, eadem valent, quae de vocula μετά cum eodem verbo coniuncta dicta sunt. Λ 245 et β 80 praepositiones mihi esse videntur. In Hesiodi carminibus legitur bis, in hymnis Homericis quinquies; quibus locis cum semper illud πρὸς μῦθον ἔειπεν vel ἔειπον recurrat, nihil est, cur singuli loci proferantur.

Σύν

adverbium cum verbis coniunctum legitur in Iliade et Odyssea tricies sexies. Ψ 467 lego σύν θ' (κατά γρ. schol. Λ sic dett.) Κ 19 ω 165 ν 303 ξ 296 mea quidem sententia sunt praepositiones. Μ 181 uncis quidem est saeptum (cf. ed. Rzachii p. 284), sed tamen locis aliis adnumeratum. In Hesiodi carminibus legitur quater, in hymnis Homericis quinquies. Il. VII 27 lectio dubia est.

Theog. 706 σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἄμυδις σφαράγιζον. — Similia in Homero vix inveniuntur.

Op. et d. 652 *μείναντες χειμῶνα πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν.*

Simplex *ἀγείρειν* cum eadem re obiecta coniunctum saepius apud Homerum invenitur, adverbium ei in genere medio solo additur ut *λ* 632, 388.

Καταλ. 109 *ἔκτανε Λητοΐδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων.*

cf. *Ω* 467 *ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.*

Eoeae 157 *σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει γλῶσσάν τε νόον τε.*

cf. *χ* 189 *σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον.*

h. Merc. 108 *σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλά, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.*

cf. *Θ* 507 *ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε*, cf. 547. *σ* 308 *περὶ δὲ ξύλα κάγκαν ἔθηκαν αὐα.*

Merc. 294 *σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης.*

In Homero verbum compositum solum exstat.

h. XIV 3 *ᾗ (μητέρι θεῶν) κροτάλων τυπάνων τ' ἰαχὴ σύν τε βρόμος αὐλῶν εὔαδεν.*

In Homeri carminibus nihil simile invenio.

Epigr. 14, 11 *σὺν δὲ κάμινος πᾶσα κινηθείη.*

Simplex saepius quidem in Homero legitur, nusquam tamen in locutione simili.

Ὑπό

adverbium cum verbis coniunctum invenitur in Iliade et Odyssea octogies quinquies. *Ψ* 108 lego *ὑφ' ἵμερον* (*ἐφ'* Eust.). *Ω* 576 *Ψ* 7 *Θ* 343 sunt praepositiones. In Hesiodi carminibus legitur semel, in hymnis Homericis sexies. l. XXXI 14 versus mancus esse videtur; cf. Abel p. 106, Gemoll, p. 357.

Theog. 835 *ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζεσχ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.*

Re conferri possunt *B* 95 *ὑπὸ δὲ στοναχίζετο γαῖα.* 465 *αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν σμ. κονάβιζε.*

h. Apol. II 329 *ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν.*

cf. *Α* 486 *ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν.*

h. Merc. 54 *σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν.* cf. 502.

cf. *Σ* 570 *ἱμερόεν κιθάριζε λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν.* *φ* 411 *ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε.*

h. Merc. 273 *χθὲς γενόμην, ἁπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών.*

Nihil simile in Homeri carminibus invenitur.

h. XXXII 4 *κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν.*

ϑ 380 *πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὀρώρει.* *Π* 363 *ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσίν.*

His exemplis quanta fieri potuit diligentia collatis pauca quaedam addere in animo est, quo facilius appareat, quod sit discrimen eius loquendi rationis inter Iliadem Odysseamque et inter cetera carmina epica, dico poemata quae Hesiodi nomine feruntur et hymnos Homericos. Ac primum hoc nobis vel maxime notabile esse videtur, tam valde esse in his carminibus deminutum numerum eorum locorum, quibus tmesis invenitur. Namque cum in Iliade et Odyssea mille quadringenti quinquaginta fere eius modi sint loci, in ceteris carminibus vix centum nonaginta exstant, ut illic in undecimo quoque versu tmesis recurrat, cum hic in duodetricesimo quoque possis demum eam deprehendere. Quodsi tmesis prout poetae luberet esset adhibita, cur numerus locorum tam valde esset deminutus? Cur non ceteri poetae epici totiens eam admisissent, quotiens eam admisit Homerus, praesertim cum in eodem poeseos genere versarentur atque non nihil ea re in versibus pangendis essent adiuti? Quam facile enim, ut unum exemplum e multis proferam, potuit Homerus dicere Σ 574 *ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν!* quam facile possunt iniungi versui dactylico adverbia haec: *ἀμφί, ἀνά, περί, κατά* reliqua! Quis igitur his rebus consideratis eam loquendi rationem non magis in vulgi usu quam in poetarum licentia esse positam putabit? Sed videamus quoque quaenam sit eorum locorum natura atque ratio.

Inde enim clarius patebit, tantum abesse, ut de genuina tamquam illa loquendi ratione, ex vivido dico vulgi usu fluente, in illis carminibus epicis possit cogitari, ut omnia hic in sola fere Iliadis et Odysseae imitatione esse posita persuasum habeamus necesse sit.

Huiusmodi enim sunt ii loci, ut aut totidem verbis ex Homero translati sint — namque etiam eos locos, qui formularum quarundam habent vim (cf. p. 3sq.), ex Iliade Odysseaque a poetis sumptos esse, ex aliis quos imitati sunt locis manifestum est — ut fere: h. Apol. 261, 505, 507, 513; h. VI 6, Theog. 59, *Ἀγών* 280, Fragm. 156, 3, aut paululum tantum immutatis verbis, ut: h. Apol. 461, 499; Ven. 144, 176; Cer. 177, Theog. 58, 606, Scut. 419, Op. et d. 59, *Ἀγών* 79; maxima autem eorum pars eiusmodi est, ut ad exemplar Iliadis aut Odysseae reddita esse videatur, quod plurimis locis exemplis sat multis comprobasse mihi videor. Et fuerunt quidem — quod nemini mirum videbitur — pauci loci, ut: h. Apol. 352, Theog. 607, Scut. 317, Theog. 706, h. XIV 3, Merc. 273, Epigr. 14, 11. qui ad nullum certum exemplar Homeri referri potuerunt; sed his

quoque locis poetae sane nihil aliud quam tmesin in eos transtulerunt, cum nobis quidem ii loci non tales esse videantur, ut ex vivido vulgi usu eos depromptos esse putemus. Itaque quae de Homero imitando diximus, his locis vix everti possunt. Sed cum dico de imitando Homero, nolo id sic accipi, quasi putem, poetas hoc modo compilasse Homerum, ut operoso labore colligerent exempla ex eo atque ad suum usum conferrent. Puto eos bene habuisse cognita carmina Homeri — quis enim nescit, quanta fuerit tota anitiquitate Homeri auctoritas, quam sint ubique dominata eius carmina — itaque protulerunt, quae memoriae obversabantur. Sed videamus, antequam ex iis, quae de imitatione Homeri diximus, quae colligenda sunt, colligimus, res quasdam ad sermonem illorum carminum pertinentes, quae cum iis, quae de imitando Homero diximus, artissime coniunctae sunt. Sunt enim iis locis, quibus tmesis invenitur, nonnulli, quibus Homerus compositum verbum usurpat, cum ceteri poetae epici eodem vocabulo utantur dirempto, ut veram tmesin admisisse videantur. Eiusmodi sunt: Scut. 246 (p.17), Apol. II 140 (p. 17), Cer. 286 (p. 18), Ven. 271, Cer. 168, 253, h. VII 13 (p. 18 sq.), Op. et d. 635 (p. 19), Merc. 337 (p. 20), Scut. 200 (p. 23), Cer. 214, 217 (p. 24), Theog. 716 (p. 25), Theog. 742 p. 29), Merc. 294 (p. 30).

Accedit, quod quibusdam locis alia quaedam est locutio Homeri, alia ceterorum poetarum epicorum idque maximam partem in iis carminibus, quae sine dubio posterioris sunt aetatis. Huiusmodi sunt: Theog. 694 (p. 15), Apol. II 120 (p. 16), Cer. 276 (p. 16), h. VII 33 (p. 17), Apol. II 328 (p. 17), Scut. 364, 461 (p. 19), Theog. 688 (p. 20), Op. et d. 581, 815 (p. 23), Merc. 50 (p. 24), Cer. 217 (p. 24), h. VII 41, h. XXVII 7 (p. 25), Cer. 441 (p. 27), Apol. I 122 (p. 28), Op. et d. 652 (p. 30), Epigr. 14, 11 (p. 30). Ex tali sermonis diversitate aeque atque ex ea re, quod omnes fere loci, quibus tmesis invenitur, ad exemplar Homeri redditi esse videntur, colligi potest, carmina illa epica posteriore esse facta aetate, atque eam de qua agitur rationem dicendi, cum Homeri solum vestigia in ea re poëtas secutos esse viderimus, ea, qua haec carmina sint ficta aetate, paene interiisse atque ex sermonis consuetudine evanuisse.

Collata Iliade Odysseaque cum ceteris quae diximus (p. 14) carminibus epicis demonstrasse nobis videmur, aliam esse tmesis condicionem rationemque in illis, aliam in his carminibus; cum

illic ea loquendi ratio ex vivido vulgi usu fluat, hic imitatione ex Iliade Odysseaque expressa est. Itaque hac tertia quoque parte sicut duabus prioribus comprobasse me puto, de vera tmesi in Iliade et Odyssea cogitari non posse.

Jure igitur id, quod iam in praefatione diximus, quaestione absoluta repetere posse nobis videmur: In carminibus Homeri, dico in Iliade et Odyssea, saepius praepositiones a verbis diremptae esse videntur; quae res tamen non in poëtae licentia, sed in vivido vulgi usu posita est, ut recte non de praepositionibus diremptis, sed de adverbiis aut genuina aut praepositionum vi praeditis dicendum sit. Ob eamque rem in talibus adverbiis eum accentum ponere consentaneum est, quem in adverbiis genuina vi praeditis ponere solemus, eumque etiam iis locis, quibus pristina adverbii vis iam paulo infirmata esse videtur.
